

Говореше. И слушахъ азъ
Като прѣзъ-сънъ, зашеметенъ,
Съ духъ прималнѣлий въвъ гърди:
«Богъ трудний пжтъ ни освети!
Въвъ нашій роденъ край свещенъ
Ний дойдохме, изъ-подъ яремъ
Вѣковенъ да го отървемъ, —
Да побѣдимъ, или умремъ!» . . .
Самъ подъ байряка застанáхъ,
И гордо тамъ се закълнахъ
Да ги послѣдвамъ въ трудний пжтъ —
Или свобода, или смъртъ!

IV

И четата потегли пакъ,
Начело съ кървавий байрякъ.
Бѣ зноенъ день. И въ небеса,
Лазурно-ведри кат' сълза,
Ни олбаче не се виднѣй;
Нѣмá отъ нигдѣ да повѣй;
Отраденъ вѣтрець. Градомъ потъ
Отъ насъ ручеше. Съ муденъ ходъ,
Прѣзъ тъмнитѣ гори, напрѣдъ
Вървѣхме ний. На често слѣдъ
Отъ свѣжи стѣпки прѣди насъ
Съглеждахме, и въ сжщій часъ
v Отбивахме се на страна
Въвъ плаха, страшна бързина,
Тѣ шепнѣха си помежду
За потери, кои всежду